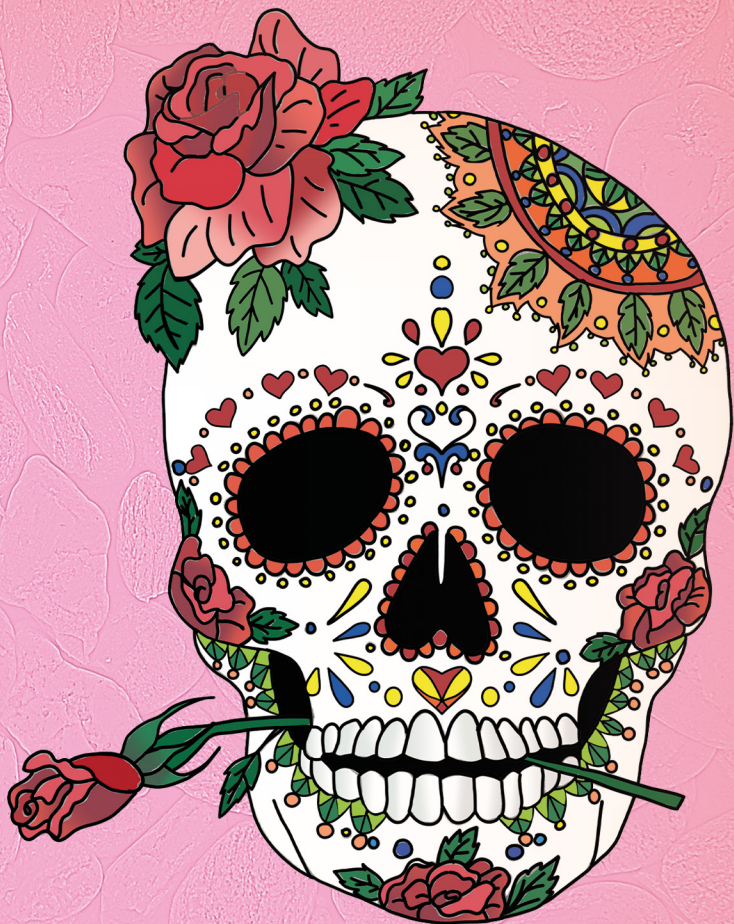

SLIK ELLER BALLADE?

Sofie Amalie Laulund

KRABAT

SLIK ELLER BALLADE?

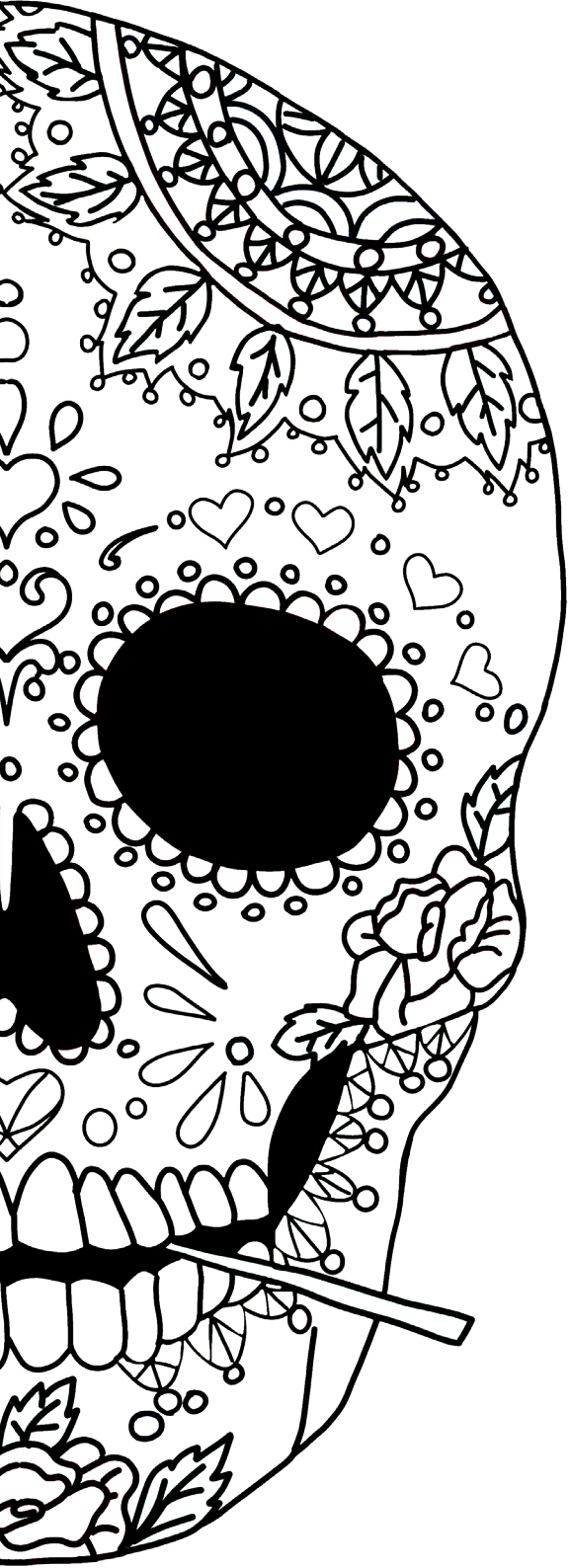
Sofie Amalie Laulund

KRABAT

En historie skal jo begynde et eller andet sted,
så du kan vel lige så godt få det her
at vide med det samme ...

En helt normal og stille halloween-aften i Nørresundby
hjalp en spøgelsesbrud en gammel dame op fra graven,
stjal en vibrator, kom over sin kvartlivskrise og fik sit
første kys af den helt forkerte.

Hmm, måske var det lidt at spoile handlingen.
Nå, for sent nu – lad os springe ud i det.
Jeg hedder for resten Emilie, og det her er min
fantastiske mareridtshistorie.

Nej, jeg ved heller ikke,
hvorfor jeg tog det her på

Ansigtsmalingen klør, men jeg tør ikke røre mit ansigt af frygt for, at alle farverne bliver blandet sammen til en rådden græskar-orange. Det har i forvejen taget alt for lang tid at lægge makeuppen og få den blåsorte paryk til at sidde ordentligt. Jeg kommer alt for sent til klassefesten. Gad vide, hvad de andre har klædt sig ud som? Måske nogle splattede zombier eller superhelte fra de nyeste *Marvel*-film. På listen over yndlingshøjtider rangerer halloween ret højt - tæt forfulgt af fastelavn, men dog ikke helt på niveau med jul.

Fordybet i tanker er jeg lige ved at snuble over brudekjolens lange skørt og vælte på hovedet ned i en vandpyt og ødelægge den sidste times anstrengelser. Det er et under, at min mor har ladet mig bruge sin gamle brudekjole og givet mig lov til at rive den i stykker. Men fair nok, hvis hendes sentimentale følelser over for den er omtrent lige så døde som borgerne, der er stedt til hvile på Nørresundbys kirkegård. Jeg gør bare alt, jeg kan, for ikke at blive involveret i mine forældres skænderier. Det er nok at høre mor brokke sig hver dag over far. Ikke ensbetydende med, at jeg ikke deler hendes vrede, når far allerede har fået barn med en anden. Kun fire måneder efter deres skilsmisse, vel at mærke. Faktisk tror jeg, det var ret terapeutisk for os begge at klippe den brudekjole i stykker sammen.

En fjern, dunkende bas river mig ud af mine tanker. Man kan altid spotte en ungdomsfest flere gader væk. Et hurtigt kig på min telefon viser, at jeg kommer en halv time for sent. Jeg har aldrig været hos tvillingerne før, så jeg måtte sætte min lid til Google Maps og stole på, at den lille, blå pil ville føre mig det rigtige sted hen.

Forhåbentligt kan det betragtes som *fashionably late*. Lidt ligesom en dronning aldrig kommer for sent, du ved. Da jeg drejer om det næste gadehjørne, finder jeg kilden til musikken. Et nydeligt, hvidkalket parcelhus klædt i spindelvæv lyser op i oktobermørket. At dømme ud fra lydniveauet virker det til, at festen har været i gang i flere timer. På vej op til hoveddøren må jeg kante mig forbi flere falske spindelvæv og cigaretskod fra folks festrygning.

Jeg trykker håndtaget ned og åbner døren, idet en halvnøgen kat, en dreng og et dusin jakker vælter ud.

Et glas vand spiller en monumental rolle her

Den halvnøgne kat viser sig at være min veninde, Simone. Drengen er Markus fra klassen (hendes kæreste – intet skandaløst der).

”Emilie, du kom!” råber Simone med sin glade fuldestemme.

Jeg smiler og krammer hende og Markus, inden jeg lukker døren efter mig, hvorefter jeg hjælper med at samle de væltede jakker op.

Det her er ikke den type fest, jeg håbede på. For det første er Simone nødt til at råbe for at kunne

høres over den dunkende bas. For det andet virker det til, at jeg er en af de få, der hørte halloween-fest og tænkte *yay* udklædningsfest. Måske missede jeg et memo om, at man som femtenårig åbenbart efterlader ansigtsmalingen derhjemme og pakker en sixpack med øl i stedet.

Da jeg har fået jakken af, bevæger jeg mig ind i stuen iført min iturevne brudekjole, slør og vilde makeup. Et par stykker skæver til mit kostume. Det er svært at bedømme, om blikkene er anerkendende eller nedværdigende. Midt blandt de dansende kroppe dukker flere sexede katteører, knurhår, knæstrømper og miniskorter frem. Heldigvis er jeg ikke den eneste, der kom i udklædning, men de andre mangler lidt krakeleret ansigtsmaling som prikken over i'et.

Simone tilbyder mig en øl, som jeg pænt afslår. Arbejdet kalder i morgen tidlig. Alle de andre virker mere optagede af at drikke og danse, og jeg føler mig pludselig dum i mit brudekostume. Måske var det naivt af mig at tro, at nogen femtenårige stadig bare ville holde en kostumefest for sjovs skyld, men man havde vel lov til at håbe.

På den ene væg i stuen spotter jeg et billede af aftenens værter – Victor og Hugo. De er enæggede tvillinger, og på billedet er de iklædt to ens blå sæt tøj og sat til at posere ved et eller andet feriehotel. Den eneste grund til, jeg kan udpege, hvem der er hvem, er, fordi Victor vender den ene kind lidt over mod kameraet. Vinklen afslører hans lille fregne ved øjet, hvor Hugos kind er pletfri.

Trods deres nærmest identiske genmateriale, kunne de ikke være mere forskellige. Hugo er den, der klæder sig godt, ham, der tør tale i timerne, og ham, der altid vinder i høvdingebold. Victor er så ... ja, generne har da i det mindste givet ham Hugos kønne ansigt – høje kindben, lange øjenvipper; du kender typen. Alligevel formår han ikke helt at udnytte det til fulde. Hvis Hugo er en raffineret diamant, er Victor mere et stykke kul, der kun skinner, når Hugo deler lidt af sit spotlight. Hvis man var i tvivl om forskellen på tvillingerne, skulle man bare observere dem nu. Hugo står lænet op ad væggen henne ved en gruppe af klassens piger og charmerer dem. Hugo er overraskende nok en af de få

i udklædning. Vist som den creepy dude fra *Phantom of the Opera*. En hvid maske dækker halvdelen af hans ansigt, og han er udelukkende klædt i sort. Victor derimod sidder og stener hende i en lænestol og ligner en, der er gået kold, selvom han stædigt bliver ved med at drikke af sin Breezer. Han har samme slags kostume på som Hugo. Et lille navneskilt sidder halvklistret på deres skjorter. Deres tiltro til vores klasses IQ efter et par øl er fornuftigt nok lav.

Er i aften mon *aftenen*?

Lille storytime her: Hugo vandt min kærlighed i 7. klasse, da han opførte en saxofon-solo foran hele skolen til vores julesamling. Siden da har han ejet mit hjerte, selvom det til tider har virket ulogisk at være forelsket i en player som ham. Men jeg har taget en snak med mine hormoner op til flere gange, og de vil ikke stoppe med deres latterlige crush på Hugo. Det er tid til at gøre noget ved det.

Lad os risikovurdere lidt. Med lidt held er han så fuld, at hvis han afviser mig, har han glemt alt, hvad jeg sagde, når vi kommer til mandag. Ellers erklærer han mig sin evige kærlighed, så snart jeg kommer hen til ham. Der er virkelig intet at miste, når man ser sådan på det. Hvis det ikke var, fordi jeg skal arbejde i morgen, havde jeg gladeligt drukket mig mod til.

Timeglasset løber for mit indre blik.

Projektuge.

Udtræk af fag til afgangsprøver.

Dimission.

Det sidste sandkorn løber ud.

Tiden er gået, og hvis jeg aldrig får sagt, hvad jeg føler for ham, vil jeg fortryde det. Hugo skal videre på gymnasiet, og hvis der er noget, jeg ikke er, er det den perfekte gymnasiepige. Jeg vil bruge mine hænder, ikke mit hoved. Hvis jeg skal være helt ærlig over for mig selv, ender jeg nok alligevel med at tvinge mig igennem gymnasiet for at gøre mine forældre glade, men jeg kommer næppe til at se ham lige så meget, som jeg gør nu. Så kald mig bare en overdramatisk teenager (det gør

mine forældre i forvejen), men det føles, som om tiden løber fra mig, og jeg kan slet ikke følge med.

For at dulme nerverne skænker jeg mig et glas Chateau du Vandhane i køkkenet. Gid musikken ville drukne min overtænkning, men i stedet giver den mig en svag hovedpine.

Simone har fundet vores anden veninde, Katrine, i mængden, og de har sat sig ved sofaen og er i gang med et eller andet drukkspil. Katrine har iført sig et par fevinger, som er mindst et par numre for små, og som godt kunne være fundet i Fætter BR. Imens står jeg i fuldt brudeoutfit og makeup i hele ansigtet.

Måske skulle jeg bare tage mit glas vand, marchere hen til Hugo og spørge, om han vil være min spøgelsesgom? Eller måske er det lidt for hurtigt. Min kind prikker irriterende. Hvis jeg ikke kan slukke for overtænkningen, kan jeg i det mindste slukke for kløen. Mine negle er tilpas lange til, at det giver en tilfredsstillende lyd, idet jeg kradser løs. *Ansigtsmalingen*, minder min forræderiske hjerne mig om alt for sent. *Flot, Emilie, nu ligner du garanteret en*

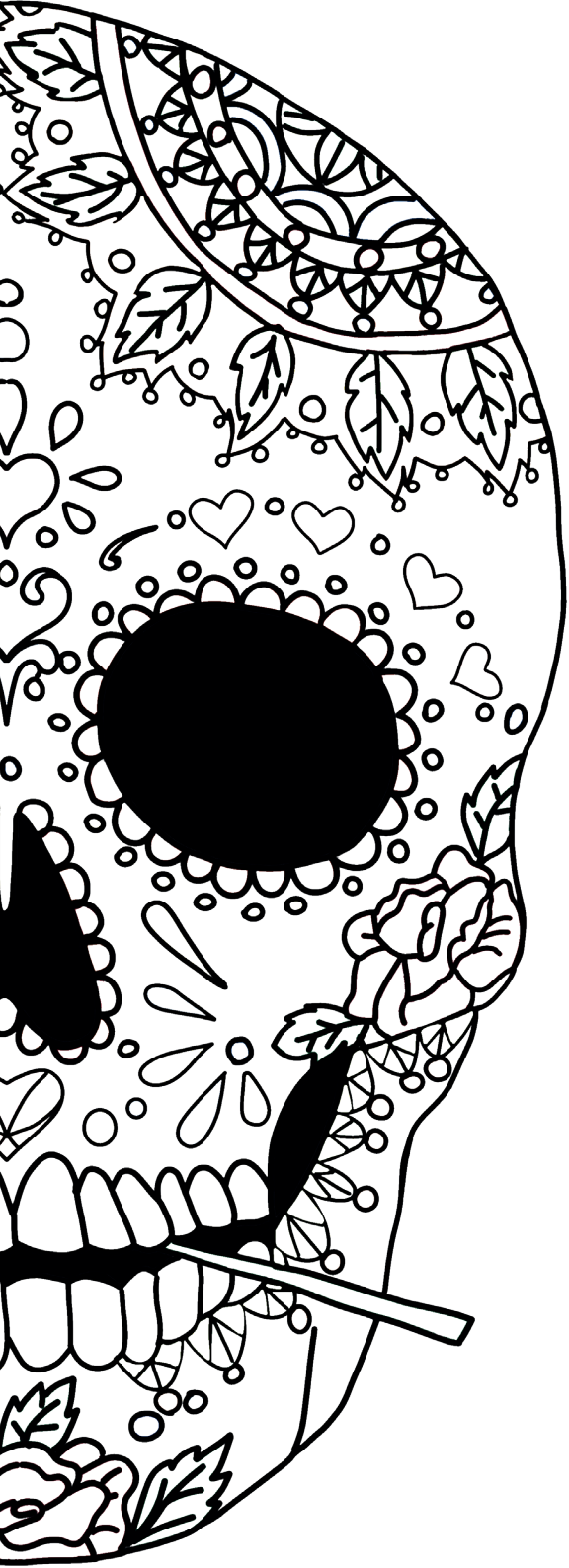
Barbiedukke, der har fået neglelakfjerner i fjæset.

Med mit glas vand i hånden begynder min mission for at finde toilettet. Det er dog lettere sagt end gjort, for det er svært at bevæge sig rundt imellem de mange svedige og letpåkledte kroppe. En fest som den her kræver vist promiller for at more sig.

Hvorfor jeg tager mit glas vand med på toilettet, spørger jeg også mig selv om senere. Måske er det min mors stemme, der advarer mig mod at efterlade drikkevarer ubevogtet til fester. Selvom jeg nu tvivler stærkt på, at der findes nogen, der vil forsøge at *drugge* mig her til aften.

Måske er formålet med at tage vandet med på min toiletrejse også bare, at min karma kan vise mig, hvor dum jeg har været med mit outfit-valg i dag. Det føles i hvert fald sådan, da jeg bumper ind i en hård skulder og spilder det halvfylde glas ud over personen.

Pis også.

SOFIE AMALIE LAULUND

Sofie Amalie Laulund (f. 2001) har alt for mange historier i sig og alt for lidt tid til at skrive dem.

Hun studerer engelsk på Københavns Universitet, drikker for meget kaffe og får for lidt søvn imens hun prøver at balancere studie, skrivning og læsning. Sofie Amalie har en passion for at skrive til unge, imens hun selv udforsker voksenlivet på en prøveperiode. Man kan finde hende på Instagram under [@sofie.amalie_lit](https://www.instagram.com/sofie.amalie_lit), hvor hun blandt andet har været bogblogger siden 2017.

Sofie Amalie har udgivet en række noveller
Slik eller ballade? er hendes debut til unge.